

Μετὰ τὸ κυνήγιον

Πίναξ Α. FORBES

★ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ★

ΕΛΕΥΘΕΡΑ!

Τὸ δημοσιονόμητον διήγημα ἀνήκει εἰς σειρὰν γυναικείων ψυχολογικῶν σκιαγραφιῶν, ὀφειλομένων εἰς τὴν κομψὴν γραφίδα γνωστοτάτης κυρίας τῆς Ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας, ἣτις ἐξαιρετικῶς δημοσιεῖει εἰς τὴν «Πανακωθίκη» τὰ ἔργα της.

Τῆ δεσποινίδι
Ἀγαθονίκη Κ. Ἀντωνιάδου

ΤΑΝ τὸ ὄρολόγιον τῆς τραπεζαρίας ἐκτύπησε τὴν δεκάτην, ἡ γραῖα κυρία Σοφίδου ἠγγέθη καὶ ἀφοῦ ἐκαληνύκτιτε τὸν υἱὸν καὶ τὴν νύμφην της, διηυθύνθη μὲ τὰ ἀργὰ βήματα τῶν ρευματικῶν κνημιῶν της εἰς τὸ δωμάτιόν της διὰ νὰ πλαγιάσῃ.

Οἱ δύο σύζυγοι ἔμειναν μόνοι. Ὁ κύριος, πεντηχοντούτης περιπυ, μελαγχροινὸς σώζων ἀκόμη ὅλην τὴν καθαρότητα τῶν γραμμῶν τῆς ὀραίας ἑλληνικῆς κατατομῆς τοῦ προσώπου του μὲ κάποιον γεροντικὸν πάχος, ἀνεγίνωσκε τὴν ἐφημερίδα του. Ἡ νέα κυρία Σοφίδου ξανθὴ καὶ λεπτὴ μᾶλλον, μὲ γαλανὰ μάτια, ὑψηλὴ, εἶχε κατὰ τὸ σύνολον τὸ ὅποιον ἐπρόδιδε ξεν:κὴν τὴν καταγωγήν

της. Πράγματι, ἡ μήτηρ της ἦτο Γαλλίς διδασκάλισσα, παιδαγωγὸς παρὰ τινι ἑλληνικῇ οἰκογενείῳ, ὅταν ἠγαπήθη ἀπὸ νεαρὸν Ἑλληνα ἱατρὸν, ὅστις καὶ τὴν ἐνυμφεύθη.

Ἐζησαν ἐν τελείᾳ ὁμοιοῖα καὶ ἀγάπη καὶ εἰμπορεῖ νὰ εἰπῆ κανεὶς ὅτι καὶ μαζὺ ἀπέθανον διότι ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του, ὁ ἱατρὸς ὅστις βαθύτατα ἠσθάνθη τὴν στέρησιν τῆς πολυτίμου συντροφῆς, φίλης καὶ παρηγορητικῆς, ἠσθένητε καὶ τὴν ἠκολούθησεν εἰς τὸν τάφον ἀρίνου μόνην καὶ ὄρφανὴν τὴν δεκαοκταετίδα θυγατέρα του, τὴν μονάκριβὴν του Θεόνην.

Τὸ φτωχὸ κορίτσι μόνον εἰς τὸν κόσμον, μὲ μακρυνούς συγγενεὺς, ἐδέχθη μετὰ πολλῆς εὐγνωμοσύνης τὴν χεῖρα τοῦ κ. Σοφίδου, φίλου καὶ γείτονος τοῦ πατρὸς της. Κατὰ εἰκοσιν ἔτη μεγαλείτερός της ὁ κ. Σοφίδης, ὑπάλληλος εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, ἦτο ἀκόμη ὀραῖος, μελαγχροινὸς ἄνδρας καὶ τὸ νεόνυμφον ζεῦγος δὲν ἐταίριαζε καθόλου ἄσχημα μεθ' ὅλην τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας.

Κατόρθησαν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ ἀρετὰ εὐπρεπὲς σπιτάκι, μόνην κληρονομίαν, ἣν ἀφήκεν ὁ ἱατρὸς εἰς τὴν κόρην του· δύο μετοχὰς τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς αἰτίνας εὐφρόθησαν εἰς τὸ σφετάρι του πωληθεῖσαι ἐχρησίμευσαν διὰ τὸν ἀπέριτον τάφον, ἡ ἀνέγερσις τοῦ ὁποίου ἦτο ἡ πρώτη φροντίς τῆς ὄρφανῆς, καὶ διὰ τὴν ἀνανέωσιν καὶ προσθήκην ὀλίγων ἀκόμη ἐπίπλων εἰς τὰ ὑπάρχοντα ἤδη τοῦ πατρικοῦ νοικοκυριοῦ ἢ καὶ διὰ τὰ προικῶα ἐνδύματα τῆς κόρης.

Ὁ κ. Σοφίδης παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν μητέρα

του, τῆς ὁποίας ἦτο μονογενὴς υἱός.

Μετ' ὀλίγα ἔτη, ὁ κ. Σοφίδης ἐπῆρε τὴν σύνταξίν του καὶ ἀφοσιώθη ὅλος εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἡ ὁποία ἐν τούτοις ἔμενε πάντοτε ὀλιγάριθμος, διότι παῖδιά δὲν ἦλθον νὰ αὐξήσουν τὸν ἀριθμὸν τῆς.

Ἡ οἰκογένεια ἦτο τελείως εὐτυχής. Ἐὰν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὴν εὐταρξίαν ἣτις παρεμόρφωνεν ὁποσοῦν τὸ ὥραϊον παράστημα τοῦ πρώην ὑπαλλήλου καὶ τὴν ἡσυχον ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του, ἤμποροῦσε ἄνευ ἀμφιβολίας νὰ τὸ βεβαιώσῃ.

Ἡ Θεόνη εἶχε γίνῃ μιὰ καλὴ νοικοκυρὰ, τὸ φαγητὸν ἦτο πάντοτε ἔτοιμον ἐγκαίρως καὶ καλοφτιασμένον, πρῶγμα σπουδαιότατον διὰ τὸν κ. Σοφίδην. ὅστις εἶχε γίνῃ καλοφαγῆς μὲ τὴν ἡλικίαν. Πενθερὰ καὶ νύμφη συνέζον χωρὶς τὰς παροιμιώδεις ἀντιζηλίας καὶ φιλονεικίας, ἐνεργῆναι καὶ ἡσυχία. Τί ἔλειπε πλέον διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ συνταξιούχου; Σπιτάκι εὐμορφον καὶ καθαρόν, γυναικοῦλα ξανθὴ καὶ χαριτωμένη, οἰκογενειακὴ εἰρήνη καὶ τὰ μέσα τοῦ βίου ἂν ὄχι πολλὰ ἄφθονα, ἀρκετὰ ὅμως διὰ τὴν εὐζωίαν τῆς ὀλιγομελοῦς οἰκογενείας.

Ἐπῆρε τὴν συνήθειαν νὰ σηκώνεται ἀργὰ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, νὰ ἀναγινώσκῃ δύο προινάς ἐφημερίδας καὶ ἔπειτα νὰ ρίχνῃ μιὰ ματιὰ εἰς τὸν μικροσκοπικὸν κήπὸν του, ὅστις δὲν τοῦ ἔδιδε καὶ πολλὸν κόπον διὰ τὴν περιποίησίν του. Τρία λεμονόδενδρα ἦσαν τὸ καμάρι καὶ ἡ μεγάλη του φροντίς, μολοντί ποτὲ δὲν κατόρθωσαν νὰ ὀριμάσουν μίαν δωδεκάδα λεμονίων. Κάτω ἀπὸ ἕνα ὠραιότατον καὶ πολυετὲς πεῦκον εἶχε τὴν θέσιν του ἕνα τραπεζάκι, ἕνας πάγκος καὶ δύο καθίσματα ἀρκετὰ διὰ τὴν τριμελῆ οἰκογένειαν, διότι σπανιώτατα τέταρτος εἴτε ἄνδρας εἴτε γυναῖκα ἀπήλυσσε τῆς σκιῆς καὶ τῆς δροσιᾶς τοῦ πεύκου, ὅταν ἐλαμβάνετο ὁ προινὸς ἢ ὁ ἀπογευματινὸς καφές. Μενεξέδες εἰς τὸ ἀνήλιον μέρος τοῦ κήπου καὶ τριανταφυλλεῖα καὶ γεράνια ἐφαίδρουν τὴν ὄσιν του.

Ἄλλ' ἡ Θεόνη; Ἡ ἴαν δι' αὐτὴν ἀρκεταὶ αἱ ἀπολαύσεις αὐταί;

Περίπατος τακτικὰ εἰς τὸ πάρκον τοῦ Ζαλπείου κατὰ τὰ ὠραία δειλινὰ τοῦ χειμῶνος καὶ κάποτε εἰς τὸ θέατρον τὸ καλοκαίρι· εἰς τὸ σπίτι ἔβλεπον ὀλιγίστας οἰκογενείας καὶ μερικάς παλαιὰς φίλας τῆς τῆς κ. Σοφίδου μητρὸς, ἣτις δὲν ἐξήρχετο ποτὲ λαβοῦσα τὴν συνήθειαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πένθους τοῦ συζύγου τῆς· κατόπιν οἱ ρευματισμοὶ καὶ ἡ ἔξις τὴν καθήλωσαν τελείως εἰς τὸ σπίτι, ὅπου καὶ δὲν ἐξακοπεροῦσε σύμφωνα μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἡλικίας τῆς.

Ὁ υἱὸς τῆς σιγὰ σιγὰ ἐλάμβανε καὶ αὐτὸς τὰς ἰδίας συνήθειας καὶ ἔμενε πολὺ εἰς τὸ σπίτι. Παλαιὸς κατακτητῆς καρδιῶν, ὠραίος καὶ ἀρκετὰ εὐφυῆς, ἠγνόησεν μὲ τὴν ἡλικίαν ὅτι τὸ καλύτερον ὅπου εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ μένῃ εὐχαριστημένος μὲ τὴν θελατικὴν γυναῖκα ἣτις τῷ ἔλαχεν ὡς σύζυγος δι' ὃ καὶ ἀπεχωρίζετο αὐτῆς ὅσον ἠδύνατο ὀλιγώτερον, κατατὰς ζηλότυπος καὶ ἐγωϊστῆς τέλειος. Ἐκράτει τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἡσυχίαν καὶ δὲν ἠγνόει νὰ τὰς διακυσθεύῃ χάριν τῆς πλησίον του ἀνθρώπου νεότητος, εἰς τὴν ὁποίαν ἴσως ἡ ζωὴ αὐτὴ μεταξὺ τοῦ ὠρίμου συζύγου καὶ τῆς πενθερῆς δὲν θὰ ἦτον ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὴ καὶ εὐχάριστος. Τί πρὸς αὐτόν; τὸ ἐγὼ πρὸ παντός.

Ἡ Θεόνη ἔζη ἤρεμος ἐν μέσῳ τῶν δύο. Δὲν ἔβλεπέ τις ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς τὴν ἀκτινοβολίαν τὴν ὁποίαν δίδει ἡ εὐτυχία καὶ δὲν ἦτο οὔτε εὐθυμος, οὔτε μελαγχολικὴ. Τὰς πολλὰς ὥρας τὰς ὁποίας τῇ ἄφινεν ἔλευθερὰς τὸ νοικοκυριὸν καὶ ὁ συζυγικὸς περίπατος, διήρχετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς τῆς, τὸ ὁποῖον εἶχε διατηρήσει ὅπως ἦτο ὅταν ἐκείνος ἔζη. Ἐκεῖ ἐκλέτετο, καὶ ὁ σύζυγος καὶ ἡ πενθερὰ δὲν

ἔβλεπον κανένα κίνδυνον ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος καὶ τὴν ἄφινον ἡσυχον.

Ἐκτὸς τῆς βιβλιοθήκης τοῦ πατρὸς τῆς μὲ τὰ ἐπιστημονικὰ βιβλία, εὐρίσκετο ἐκεῖ καὶ ἡ μικρὰ βιβλιοθήκη τῆς μητρὸς τῆς καὶ τὸ τραπέζι τῆς τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς αὐτὴν συγχρόνως ὡς γραφεῖον καὶ ὡς τραπέζι ἐργασίας. Ἡ παλαιὰ διδασκάλισσα κατεῖχεν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν ἔργων τῶν μεγάλων φιλολόγων τῆς πατρίδος τῆς.

Ἡ Θεόνη εὐρίσκεν ἠδονὴν νὰ κάθηται μέσα εἰς τὸ εὐρύχωρον ὁποσοῦν δωμάτιον καὶ νὰ ἐνθυμῆται τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν διήγεν ὡς κόρη. Ἐκύτταζε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν τὴν φωτογραφίαν τῶν δύο προφυλῶν τῆς οἱ ὁποῖοι εἶχον ζῆται τὸσον ἠνωμένοι, σύντροφοι εἰς ὅλας τὰς περιπετείας τῆς ζωῆς, καὶ μὲ τὴν ἰδιαιτέραν ἐκείνην σφραγίδα τῆς τρυφερότητος τὴν ὁποίαν ἀποτυπώνει ὁ ἔρωσ εἰς ὅσα ζεύγη ἠνωσεν αὐτός, καὶ μὲ τὴν αἴγλην τὴν ὁποίαν χύνει μία τοιαύτη ἀπαρχὴ συμβιώσεως ἐπὶ ὀλοκλήρου τοῦ βίου καὶ ἣτις λείπει ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀνδρόγυνα.

Ἐπανεβλεπεν ἐαυτὴν ὅταν ἡ μητέρα τῆς τῆ ἔδιδε τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς μητρικῆς τῆς γλώσσης καὶ τὴν κατέστησε τελείαν καὶ ἱκανὴν νὰ διδάξῃ τὴν Γαλλικὴν, ἐνῶ ὁ πατὴρ τῆς ἐκάτιζε καὶ τὰς παρετήρει τρυφερῶς. Ἐπειτα, ἐνῶ ἡ κόρη ἠτοίμαζε τὰ θεμάτά τῆς, ἡ σύζυγος τοῦ ἱατροῦ εἰργάζετο σιωπηλῆ μὲ τὰ ἐπιδέξια δάκτυλά τῆς εἰς κανὲν ἐργόχειρον καὶ ὁ ἱατρὸς ἔγραφε τώρα σκεπτικὸς, καταγινόμενος εἰς τὴν συγγραφὴν μιᾶς παθολογίας. Ἐπῆκωνε κάποτε τὸ κεφάλι διὰ νὰ θαυμάσῃ τὰς δύο ξανθὰς κεφαλὰς αἵτινες ἐχρῴστιζον κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας. Μία εἰκὼν ἡσύχου οἰκογενειακῆς εὐτυχίας.

Μίαν ἡμέραν ἡ Θεόνη, ἐν τῷ περιβάλλοντι ἐκείνῳ τῷ πλήρει ἀναμνήσεων, ἔλαβε τὸ μολύβι εἰς τὸ χέρι καὶ ἔγραψεν ἡ μίλλον ἀνεπαρέστησεν εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν ἐν εἶδει περιγραφῆς τὴν οἰκογενειακὴν ἐκείνην εἰκόνα· ἔπειτα τὴν ἐπιτοφόρησε «Γαλήνη» καὶ ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν ἐκείνην συνέπεσε νὰ γράφῃ εἰς τὴν θεῖαν τῆς, ἀδελφὴν ἄγαμον τῆς μητρὸς τῆς ἣτις ἔζη ἐν Παρισίοις δίδουσα μαθήματα, τῇ ἀπέστειλε καὶ τὸ διηγημάτιον.

Μετ' ὀλίγον καιρὸν ἡ θεῖα τῆς τῇ ἔγραψε λέγουσα εἰς αὐτὴν ὅτι τῇ εὐρίσκει στοιχεῖα ἀληθινοῦ ταλάντου καὶ τὴν παρώτρυνε νὰ τὸ καλλιεργήσῃ, ἀφοῦ ἄλλως εἶχε καὶ τὸσον καιρὸν διαθέσιμον.

Ἡ Θεόνη ἔγραψε κατόπιν σειρὰν ποιημάτων καὶ τὰ ἀπέστειλε καὶ αὐτὰ. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν εἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἰδῇ τινὰ ἐξ αὐτῶν τυπωμένα εἰς τὸ περιοδικὸν «Revue littéraire» εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο καὶ ἡ θεῖα τῆς.

Ὁ κύριος Σοφίδης δὲν ἔλαβε καθόλου γνῶσιν τοῦ πράγματος. Ἡ σύζυγος του κατ' ἀρχὰς δὲν ἐτόλμητε νὰ τῷ κάμῃ λόγον φοβουμένη τὴν ἀποδοκιμασίαν του· ἄλλως τε οὗτος ἦτο ἐντελὴς ἀδάης καὶ ἀνίκανος νὰ ἐκτιμῆται οἰανδήποτε τοιαύτην ἐργασίαν, ἀρκεσθεὶς εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐφημερίδων καὶ ἐνδιαφερόμενος μόνον διὰ τὰ πολιτικὰ ἄρθρα καὶ τὰς ἀλλαγὰς τῶν ὑπουργείων. Ἡ φιλολογία ἦτο δι' αὐτὸν ἄγνωστος χώρα οἰκισθεῖσα ἀπὸ ὅλους τοὺς φαντασιοπλήκτους τῶν αἰώνων καὶ ἡ ποιητικὴ ἐκδήλωσις ἀνισορροπῶν φύσεων.

Καὶ ἡ Θεόνη ἐξηκολούθει νὰ γράφῃ· ὅλη ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν δὲν ἔζη καὶ ὅλα τὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα ἡ λεπτὴ φύσις καὶ ἡ τρυφερὰ καρδιά τῆς δὲν εἶχε εὐκαιρίαν νὰ αἰσθανθῇ καὶ νὰ ἐκδηλώτῃ ἐξεχόνοντο ἐπὶ τοῦ χάριτος εἰς τρυφερὰ ποιήματα, μικρὰ διηγήματα, ὠραίας περιγραφὰς μὲ ἀπλότητα καὶ χάριν ὅπως κρυστάλλινον καὶ διανγῆς ποταμάκι, ρέον ἡσύχως καὶ κελადοῖν ἐλαφρὰ ἀνάμεσα εἰς πράσινα δένδρα καὶ μέσα εἰς ἡμέρον τοπίον.

Π

Οί δύο σύζυγοι ἔμειναν μόνοι. Κάτω ἀπὸ τὴν λάμπαν μὲ τὸν κόκκινον καταγραπτῆρα ἢ Κα Σοφίδου εἶχε χρῶμα ζωηρῶς ρόδινον ἦτο πυρετός ὅστις ἐθέρμαιεν οὕτω τὸ συνήθως ὠχρορόδινον πρόσωπον ἢ τὸ κόκκινον χαρτί μὲ τὸν συνδυασμὸν τοῦ φωτός τὴν ἐδείκνυε ἔτσι; Ὁ σύζυγός της τὴν παρετήρησε μετὰ τινος ἐκπλήξεως: τὸ ἐπέρας ἐκεῖνο τῷ ἐφαινετο διαφορετικῇ.

Ἐξῆλθε τοῦ δωματίου καὶ μετὰ εἰς λίγα λεπτά ἐπέστρεψε κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖρας βιβλίον τοῦ ὁποίου τὰ ἄκοπα φύλλα καὶ τὸ καινούργες πράτινον ἐξώφυλλον ἐμαρτύρουν καθαρῶς ὅτι ἤρχετο κατ' εὐθειαν ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖον. Ἡ Θεὸν ἐπάθη ἀντικρὺ τοῦ συζύγου της μὲ τὸ βιβλίον εἰς χεῖρας.

Πῶς; διατὶ ἀπόψε τῷ ἐφαινετο ὑψηλοτέρα, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ πλέον ἔντονα; Τὰ ξανθὰ μαλλιά σηκωμένα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἐστημιάζον ἕνα χονδρὸν κόμβον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς καὶ ἄφινον ἐλευθερὸν τὸ λευκὸν μέτωπον καὶ τὸν ἀγαλματώδη λαιμὸν ὅστις ἐπρόβαλλεν ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν βλούζαν. Τὰ γαλανά μάτια της εἶχον ἀσυνήθη ἐκφρασίαν ἀποφαστικότητος, πολὺ διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν ὀλίγον ἀφηρημένην καὶ ἐκπαιτικὴν συνήθως ἐκφρασίαν των. Ὡ τί ὀραία ἦτον ἀπόψε! Τὴν ἐκύτταξε μετὰ θαυμασμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον σατυρισμένως: τόσον τῷ ἐφαινετο διαφορετικῇ,—τόσον ἄλλῃ. Τι νὰ συνέβαινε;

— Βασίλη, τῷ εἶπεν ἐκεῖνη πλησιάζατα καὶ βλέπουσα αὐτὸν μὲ τολμηρὰν ἐκφρασίαν εἰς τὰ μάτια. «Βασίλη θὰ χωριθῶμεν».

Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν παρετήρει ἄλαλος, ἀνίκανος νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν ἀπὸ τὴν κατάπληξιν, ἢ Θεὸν ὀμίλησεν ὡς ἔξιχεν μὲ φωνὴν ἀτάραχον, γλυκεῖαν ἀλλὰ καὶ ἀποφαστικὴν.

— Θὰ χωριθῶμεν, διότι ὁ τρόπος τῆς ζωῆς τὴν ὅποιαν ὡς ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου ὄρισες διὰ τὴν κοινὴν συμβίωσιν ἦτο διὰ σέ. Ἐκανόνισες ἐγωϊστικῶς ὅλα χωρὶς νὰ μὲ πολυλογαριάτης. Δὲν ἔλαβες τὸν κόπον νὰ ἐρωτήσης ποτὲ οὔτε καὶ τὴν συνείδησίν σου ἀκόμη, ἂν ἢ γυναῖκα ἣτις ἔζη πλησίον σου εἰμποροῦσε νὰ ἔχη ἴσως ἄλλα γούστα, ἄλλας ἀνάγκας ἢ ψυχὴ καὶ τὸ πνεῦμα της. Μὲ ἐφυλάκισες μεταξὺ σοῦ καὶ τῆς γραίας μητρὸς σου καὶ ἐπειδὴ οὐδεμίαν εὐρισκας ἀντίστασιν, ἐφέρθης μὲ ὄλον τὸν ἐγωϊσμὸν ὁ ὁποῖος ἄλλως τε εἶναι τὸ κύριον καὶ κυρίαρχον αἰσθημα εἰς τὴν ἀνδρικὴν φύσιν. Ἀλλὰ ἐκουράσθην πλέον θέλω καὶ ἐγὼ νὰ ζήσω ὅπως ἐγὼ ἀντιλαμβάνομαι τὴν ζωὴν, μὲ μεγαλειτέρους ὀρίζοντας, μὲ περισσοτέραν δριζίν. Τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός μου ὅπου μὲ τόσῃν ὀλίγῃν ἀνητυχίαν ἢ καὶ ἴσως μὲ κάποιαν εὐχαρίστησιν μὲ ἔβλεπες ἐπὶ ὥρας κλεισμένην, αὐτὸ τὸ ἀγαπημένον μου δωματίον μὲ τὰς γλυκειάς ἀναμνήσεις, αὐτὸ μοῦ ἀνοίξε τὰ μάτια.

Τοῦ ἔτεινε τὸ βιβλίον.

— Εἶναι σειρὰ διηγημάτων—τῷ εἶπε—γραμμένον Γαλλιστί, εἰς τὴν μητρικὴν μου γλῶσσαν καὶ τὰ ὁποῖα ἐξετύπωσε ἕνας ἐκδοτικὸς οἶκος τῶν Παρισίων τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως εἶναι Θιέο, καὶ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ κρύπτεται ἢ σύζυγός σου, ἢ Κα Σοφίδου! Ἡ θεία μου ἢ Melle Bertrand μοι ἔγραψε συγχρόνως ὅτι ἢ Revue littéraire εἰς τὴν ὅποιαν καὶ ἐκεῖνη ἐργάζεται μοι ἀναθέτει τὴν ἐπιφυλλίδα τοῦ περιοδικοῦ· θὰ γράφω πρωτότυπα ἔργα ἢ μεταφράσεις τῶν συγχρόνων ἑλληνικῶν ἔργων τῶν λογίων μας. Κατέχουσα εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ τὰς δύο γλώσσας χάρις εἰς τὴν γαλλίδα μητέρα μου καὶ τὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα, δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι θὰ ἀνταποκριθῶ ἐπιτυχῶς εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ περιοδικοῦ, ἀφοῦ ἄλλως τε εὐρίσκουν ὅτι ἔχω καὶ κάποιον συγγραφικὸν τάλαντον.

Ἐσταμάτησε ὀλίγα λεπτά.

—Φίλε μου—τῷ εἶπεν ἀκόμη, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐξηκολούθη νὰ τὴν παρατηρῇ ἄλλαλος καὶ ἔννεός, μὴ δυνάμενος οὔτε νὰ πιστεύσῃ ὅ,τι ἤκουε. Ἐχω δύο πατριδας καὶ τὸ διπλοῦν αἷμα τὸ ὁποῖον ῥέει εἰς τὰς φλέβας μου διχάζει εἰς δύο ἐπίσης δυνατὰ ρεύματα τὰς κλίσεις καὶ τὴν ἀγάπην μου. Ἐξῆσα τὰ πρῶτα καὶ τὰ καλύτερα ἔτη τῆς ζωῆς μου εἰς τὴν Ἑλλάδα· τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν καὶ τὴν πρώτην μου νεότητα ἴωρα τὴν τελείαν γυναῖκα σύρει μετ' ἀκαταμαχίτου δυνάμεως ἢ ἄλλῃ της πατρις, ἢ Γαλλία· θέλω νὰ τὴν γνωρίσω, θέλω νὰ ζήσω ἐκεῖ. Θὰ κατοικήσω μετὰ τῆς θείας μου καὶ αἱ 300 δραχμαὶ τὰς ὁποίας μοῦ προσφέρει κατὰ μῆνα τὸ περιοδικὸν μοῦ ἐξαπαλλίζουν τὰ ἐξοδά μου. Δὲν εἶναι πολλὰ, ἀλλ' εἶμαι τὸσον ὑπερήφανος διότι τὰ κερδίζω ἐγὼ μόνῃ διὰ τῆς πνευματικῆς μου ἐργασίας, ὥστε μοῦ φαίνονται χιλιάδες, μοῦ φαίνονται ἑκατομμύρια!

Ἡ ἔξαψις ἣτις τὴν κατεῖχε κατέπεσεν ὀλίγον, ἢ φωνὴ της κατέστη ἀπαλωτέρα ἀκόμη καὶ πλέον σιγαλή.

Ἐσκυψεν ἐπὶ τοῦ συζύγου της ὅστις τώρα ἐκράτει τὸ κεφάλι του μὲ τὰς δύο χεῖρας ἐκμηδενισμένος ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἐξαφνικοῦ κτητήματος.

— Μὴ λυπεῖται πολὺ — τῷ εἶπε — τὸ λάθος εἶναι ἰδικόν σου, ἀλλ' ἔπραξες συμφώνως μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἰδικῆς σου εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζες ὅτι ἐξῆ πρόβλεψες τοιοῦτοτρόπως. Ἐχεῖς τὴν μητέρα σου καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μείνῃς εἰς τὸ πατρικόν μου σπίτι».

Ἐσκυψεν ἀκόμη περισσότερον κοί τὰ χεῖλη της ἤγγισαν τὰ πλούσια μαλλιά του.

— Χαῖρε — τῷ εἶπε — σοῦ ἔδωσα τὰ καλλίτερα ἔτη τῆς ζωῆς μου, ἄνευ ἐπιφυλάξεως, σοῦ ἐδόθη ὀλόκληρος. Χάρις εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτῶν τῶν ἐτῶν πιστεύω νὰ συγχωρήσης τὴν σημερινὴν λύπην ποῦ σοῦ δίδω . . . εἶναι ἢ πρώτη. Καὶ νὰ μὲ συλλογίζεσαι χωρὶς πικρίαν, διότι ἐγλύκανα ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον τὴν ζωὴν σου. Καὶ πάλιν χαῖρε!

Τοῦ ἔσφιξε καὶ τὰ δύο χεῖρα καὶ ἐλαφρὰ ἐξῆλθε τῆς τραπεζαρίας.

Μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός της ἐκλείδωσε τὴν θύραν καὶ ἔπεσεν ἐξηντηλημένη ἐπὶ τοῦ καναπέ. Ἐπειτα προσήλωσεν τὰ μελανά μάτια της ἐπὶ τῆς διπλῆς φωτογραφίας· ὁ πατήρ καὶ ἢ μήτηρ της τῇ ἐμειδίον μὲ ἕν ὅμοιον — θὰ ἔλεγε — μεῖδιωμα.

«Τὸ δυσκολότερον μέρος τῆς ἀποφάσεώς μου ἐξετελέστη» ἐπιθύρτισεν σχεδὸν χωρὶς φωνήν. Πατέρα, μητέρα στηρίζατέ με καὶ κατόπιν. Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δωματίον ὅπου βεβαίως κατοικοῦν ἀκόμη αἱ σκιασας, μὲ τὰς ἀναμνήσεις καὶ εἰς τὸ περιβάλλον ὅπου ἐξήτατε, ἐμορφώθη εἰς ὅ,τι εἶμαι σήμερον. Μὲ ἐγεννήσατε ἀκόμη μίαν φορὰν. Εὐχαριστῶ!»

Ἡ παροδικὴ λύπη καὶ ἢ ἐξάντητις ἐξηλειφθησαν ἐντελῶς ἀπὸ τοῦ προσώπου της. Ἡγέρθη καὶ ἤτένισεν εἰς ὄλον του τὸ ὕψος τὸ λιγερὸν ἀνάστημά της. Τὰ μάτια της ἔλαμψαν, τὸ μικρὸν στόμα ἐμειδίαισε μεῖδιωμα εὐτυχίας.

«Ἐλευθέρα! . . . ἐπιθύρτισεν, εἶμαι ἐλευθέρα!»

ΔΑΦΝΗ ΛΩΡΑ

Εἰς πόσας βιβλιοθήκας χρεοῖζεται ἢ αὐτὴ ἐπιγραφή ποῦ βάζουν οἱ φαρμακοποιοὶ εἰς τὰ φιαλίδια των: «Χορῆσις ἐξωτερικῆ».

Ἄλφονσος Δωδὲ

Ἡ βλακία εἶναι κάτι τι ἀκατάβλητον· τίποτε δὲν τὴν προσβάλλει, χωρὶς νὰ ἀντιριβῆ κατ' αὐτῆς.

Γουσταῖος Φλωμπέρ